

CHARLOTTE PERKINS GILMAN
KADINLAR ÜLKESİ

Çeviren
Sevda Deniz Karali

1

Son Derece Tabii Bir Girişim

Maalesef bütün bunları hatırladığım kadarıyla yazıyorum. Özenle hazırladığım o materyali dönerken yanımda getirebilmiş olsaydım şüphesiz ki bu çok daha farklı bir hikâye olurdu. Notlarla dolu koca kitaplar, dikkatle tutulmuş kayıtlar, birinci ağızdan yapılmış tanımlar... hepsi gitti. En fenası da resimler... Şehirlerin ve parkların kuşbakışı çizimleri vardı aralarında, sokaklardan, binaların içinden ve dışından manzaralar, o harikulade bahçeler ve en önemlisi de kadınlar vardı.

Onların nasıl görüldüğüne dair anlatacaklarıma kimse inanmayacak. Konu kadınlar oldu mu betimlemeler kifayetsiz kalır çünkü, gerçi benim de betimleme yapmada iyi olduğum söylenemez zaten. Ama bir şekilde yapılması şart, dünyanın geri kalanının bu ülkeden haberdar olması gerekiyor.

Bu ülkenin nerede olduğunu söylemedim zira başına buyruk misyonerlerin, tüccarların ya da aç gözlü emperyalistlerin gitmeye kalkmasından korkuyorum. Kesin bir dille söyleyebilirim ki burayı bulmaları durumunda hiç hoş karşılanmaz, hatta bizim yaşadıklarımızın çok daha kötüsünü yaşarlar.

Hikâyemiz böyle başladı işte. Sınıf arkadaşı ve dost üç kişiydik: Terry O. Nicholson (biz ona Yaşlı Nick derdik, haklı olarak), Jeff Margrave ve bendeniz Vandyck Jennings.

Birbirimizi uzun yıllardan beri tanıyorduk. Farklı karakterlerimize rağmen birçok ortak noktamız vardı, en önemlisi, hepimizin bilimle ilgileniyor olmasıydı.

Terry, hayatta dilediği her şeyi yapabilecek kadar zengindi. En büyük hedefi keşif yapmaktı. Eskiden, “Keşfedilecek hiçbir şey kalmadı ki, ya yama yapacaksın ya yamaklık!” diye söylenir dururdu. Yamaklıkta da oldukça iyiydi doğrusu. Çok yetenekli bir adamdı, teknik ve elektrik konularından iyi anlardı. Her modelden teknesi ve arabası olduğu gibi en iyi havacılarımız arasındaydı.

Terry olmasaydı bu işi asla başaramazdık.

Jeff Margrave aslında bir şair, bir botanikçi ya da belki de ikisi birden olmak için doğmuş bir adamdı ama ailesi onu bir doktor olmaya ikna etmişti. Yaşına göre iyi de bir doktordu fakat gönlünde asıl yatan, “bilimin mucizeleri” dediği alandı.

Bana gelince, branşım sosyoloji. Tabii bunu daha birçok bilim alanıyla desteklemeniz gerekiyor. Hepsine de meraklıyım doğrusu.

Terry coğrafya, meteoroloji gibi olgular konusunda çok iyiydi, Jeff de biyoloji söz konusu oldu mu onu ezip geçebilirdi, bense bir şekilde insan hayatıyla bağlantısı olduğu sürece ne hakkında konuştuklarını pek umursamazdım bile. Böyle bir bağlantısı olmayan da az konu vardır zaten.

Üçümüz geniş çaplı bir keşif gezisine katılma şansını yakaladık. Keşif grubunun bir doktora ihtiyacı vardı ve bu, Jess’e, yeni açmakta olduğu hekimlik ofisini bırakma bahanesi sağlayınca o da hemen katıldı, Terry deseniz onun hem tecrübesine hem makinelerine hem de parasına ihtiyaç vardı, bana gelince ben de Terry’nin sayesinde gruba dâhil oldum.

Keşif, binlerce ırmak kolunun etrafında ve büyük bir nehrin ardında kalan devasa bölgede yapılacak, buraların harita-

sı çıkarılacak, yabancı diyalektler incelenecek, her türlü garip bitki örtüsüne ve hayvana karşı temkinli olunacaktı.

Ama bu hikâyeye, keşfin hikâyesi değil; keşif, bizim hikâyemizin başlangıcı yalnızca.

Önce rehberlerimizin arasında geçen konuşmalar ilgimi çekmişti. Dile yatkınlığım vardır, birçok dil bilir, yenilerini de çabuk öğrenirim. Hem bu sayede hem de bizimle gelen harika tercümanın yardımıyla bölgede dağınık hâlde yaşayan kabileler hakkında birçok masal ve halk efsanesi öğrendim.

Nehrin yukarısına doğru ilerlerken birbirine dolanmış karanlık ırmakların, göllerin, bataklıkların, sık ormanların ve ötede heybetle yükselen dağlardan gelip beklenmedik kuytularda patlak veren kaynakların arasından geçtikçe yabancı rehberlerimizin giderek daha fazlasının yukarılarda kalan, esrarengiz ve korkunç bir Kadın Ülkesi'nden bahsettiğini fark ettim.

Yön konusunda yalnızca “Ötede”, “Orada” veya “Yukarıda” diyebiliyorlardı ama anlattıkları efsanelerin hepsi aynı noktada birleşiyordu, hiçbir erkeğin yaşamadığı, yalnızca kadınların ve kız çocuklarının bulunduğu garip bir ülke vardı.

Hiçbiri bu ülkeyi gözleriyle görmemişti. Oraya gitmek erkekler için tehlikeli hatta ölümcüldür diyorlardı. Ama çok uzun yıllar öncesinden, cesur bir araştırmacının gidip bu ülkeyi gördüğüne dair hikâyeler anlatılmış, Kocaman Bir Ülke, Kocaman Evler, Birçok İnsan, Hepsini de Kadın.

Bir daha hiç kimse buraya gitmemiş miydi? Tabii ki gitmişlerdi, bir sürü kişi gitmişti hem de ama hiçbiri geri dönmemişti. Burası erkeklere göre bir yer değildi, bundan eminlerdi işte.

Bunları bizim çocuklara anlattım, güldüler. Ben de güldüm hâliyle, yabancı rüyaların konusunu iyi biliyordum.

Ama ulaşabileceğimiz en uç noktaya ulaştığımızda ve vakti geldiğinde bütün iyi kâşiflerin yapması gerektiği gibi eve dönüş yoluna çıkmamızın bir önceki günü, üçümüz bir keşifte bulunduk.

Kamp yeri, ana akarsuya çıkan bir toprak arazideydi. Daha doğrusu biz onun ana akarsu olduğunu düşünüyorduk, çamurumsu rengi de tadı da haftalardır gördüğümüz nehirlerle aynıydı.

Bu nehir konusundan aramıza en son katılan rehber bahsetmiş bulundum, diğerlerinden daha üstün görünümlü, zeki, uyanık bir adamdı.

Bana başka bir nehrin daha olduğunu söyledi: “Orada, kısa nehir, tatlı su, kırmızı ve mavi.”

Çok meraklanmıştım, doğru anlayıp anlamadığımı görmek için adama yanımda taşıdığım kalemlerden kırmızı ve mavi olanları gösterdim ve tekrar sordum.

10 Evet dercesine önce nehre, sonra da güneybatı tarafına işaret etti. “Nehir, iyi su, kırmızı ve mavi.”

Terry yakınımızda duruyordu, adamın bir şeylere işaret ettiğini görünce merakla sordu.

“Ne diyor, Van?”

Adamın dediklerini söyledim.

Terry'nin gözleri parladı.

“Uzak mıymış, sor bakalım.”

Adam kısa bir yolculuk olacağını anlatmaya çalıştı, iki, bilemedin üç saat kadar sürer diye düşündüm.

“Gidelim haddi,” diye atıldı Terry. “Üçümüz. Belki bir şey buluruz. Suda kırmızı cıva sülfür vardır belki.”

“Ya da çivit,” dedi Jeff alaylı bir ifadeyle sırtarak.

Saat henüz çok erkendi, yeni kahvaltı yapmıştık. Gece çökmeden döneceğimizi söyleyip başka bir açıklama yapmadan kamptan ayrıldık, hem bir şey bulamazsak döndüğü-

müzde rezil olmak istemiyorduk hem de içten içe yalnızca bize ait bir keşif yapabilme umudundaydık.

Bitmek bilmez bir iki saat geçti hatta üçe yakındı sanırım. Yabani rehberimiz tek başına olsa bizden çok daha hızlı varabilirdi sanırım. Yol üzerinde, yalnız olsak asla aşamayacağımız, birbirine geçmiş ağaçlık, sulak, bataklık bölgeler vardı. Neyse ki rehberlerden biri yanımızdaydı. Terry de elinde bir pusula ve not defteriyle yönleri çiziyor, geçtiğimiz yerlerin konumunu belirlemeye çalışıyordu.

Bir süre sonra bataklığa benzer kocaman bir göle rastladık, öyle büyüktü ki karşı tarafta kalan ormanlık bölge küçücük ve kapkaranlık kalmıştı. Rehber, oradan kampımıza kadar botla gelinebildiğinden bahsetti ama “çok yol, tüm gün” diye de eklemeyi ihmal etmedi.

Bu su, ardımızda bıraktığımız su birikintilerinden daha berrak duruyordu ama kenardan gördüğümüz kadarıyla pek yorum da yapamıyorduk. Yarım saat kadar bu gölün etrafında yürüdük, ilerledikçe ayaklarımızın altındaki toprak daha da sertleşiyordu. Derken ağaçlık bir burnu dönünce tamamen bambaşka bir coğrafyayla karşılaştık, şimdi karşımızda dik ve ağaçsız dağlar vardı.

“Doğuya bakan uzun dağ çıkıntılarından bu,” dedi Terry gördüklerini ölçer gibi bir ifadeyle. “Dağların yüzlerce kilometre ötesine kadar uzayabiliyorlar. Bu da öyle olabilir.”

Şimdi gölü ardımızda bırakmış, tepelere doğru yönelmiştik. Tepeye varmak üzereyken akan suyun sesini duyduk. Rehberimiz gururla bahsettiği nehri işaret etti.

Kısa bir nehirdi bu. Tepenin yüzeyindeki bir açıklıktan fıskıran dar bir şelaleden geliyordu. Suyu tatlıydı. Rehberimiz kana kana içmeye başlayınca biz de içtik.

“Kar suyu bu,” dedi Terry. “Tepelerin ardından geliyor olmalı.”

Kırmızı ve mavi oluşuna gelince, daha ziyade yeşilimsi bir rengi vardı. Rehberimiz hiç şaşırılmış gibi durmuyordu. Biraz etrafta arandıktan sonra kenarda kalmış berrak bir su birikintisi gösterdi, kenarlarında gerçekten de kırmızı ve mavi izler vardı.

Terry büyütecini çıkarıp incelemek üzere su birikintisinin yanına çömeldi.

“Bir tür kimyasala benziyor. Şu an bir çıkarım yapamıyorum. Boya maddesi gibi geldi bana. Daha yakına gidelim hadi,” diye ısrar etti, “yukarı, şelalenin oraya.”

Dik bayırları aştık, şelalenin altında köpürüp kaynayan göle yaklaştık. Gölün kenarlarını inceleyince yeni izler bulduk, bu şüphesiz boyaydı. Dahası, Jeff beklenmedik bir ganimet bulmuş, havaya kaldırmış gösteriyordu.

Bir paçavraydı bu yalnızca, uzun, sökülmiş bir bez parçasıydı. Ama iyi dokunmuştu, üzerinde şekiller vardı ve kızıl rengini su bile silememişti. Bildiğimiz hiçbir yabani kabiledede böyle kumaşlar görülmemişti.

Rehberimiz gölün kenarında sakince duruyordu. Heyecanımızdan bir hayli memnun kalmış gibiydi.

“Bir gün mavi, bir gün kırmızı, bir gün yeşil,” dedi ve kesesinden açık renklerle bezeli bir bez parçası çıkardı.

“Aşağı gelin,” dedi şelaleyi göstererek. “Kadın Diyarı, yukarıda.”

İşte şimdi olay iyice ilgimizi çekmişti. Hemen olduğumuz yerde biraz dinlenmeye koyulduk, öğle yemeğimizi yedik ve rehberden daha fazla bilgi almaya çalıştık. Diğerlerinin anlattıklarını anlatıyordu o da, kadınlardan oluşan bir ülke, erkek yok, bebekler var ama hepsi kız. Erkeklerle göre bir yer değil, çok tehlikeli. Gidenler oldu, hiçbiri geri gelmedi.

Terry'nin giderek daha da meraklandığını görebiliyordum. Erkeklerle göre bir yer değildi demek? Tehlikeliydi, öyle

mi? Koştuğu gibi şelaleye tırmanıverecekmiş gibi duruyordu. Ama o dik yamacı çıkmanın bir yolu olsa bile rehberimiz yukarı çıkmaya kesinlikle yanaşmıyor, gece çökmeden grubun yanına dönmemiz gerektiğinde ısrar ediyordu.

“Onlara da anlatırsak belki eve hemen dönmeyiz,” diye bir fikir attım ortaya.

Terry aniden durdu. “Bana bakın, çocuklar,” dedi, “bu bizim keşfimiz. O kendini beğenmiş yaşlı profesörlere bir şey söylemeyeceğiz. Onlarla eve dönelim, sonra sadece üçümüz geri gelip kendi keşif gezimizi yapalım.”

Büyülenmiş gibi ona baktık. Amazonlarda keşfedilmemiş bir ülke bulmanın bizim gibi bağımsız genç adamlara çekici gelen bir yanı vardı elbette.

Tabii ki anlatılanlara inanmamıştık – henüz!

“Buradaki yerli kabilelerin hiçbiri böyle kumaşlar işlemiyor,” dedim bez parçalarını dikkatle inceleyerek. “Orada bir yerlerde dokuyan, işleyen, boyayan birileri var, tıpkı bizim gibi.”

“Bu, kayda değer bir medeniyet demek, Van. Böyle bir yerin var olup da bilinmemesi imkânsız.”

“O kadar emin olmayalım. Pireneler’de eski bir cumhuriyet vardı hani, neydi adı, Andorra mıydı? Orayı çok az insan biliyor mesela, binlerce yıldır kendi kendilerine gül gibi geçinip gidiyorlar. Karadağ var sonra, küçük, harika bir yer. Bu dağların arasına onlarca Karadağ saklanabilir gayet.”

Kampa dönüş yolunda hararetle bu konuyu tartıştık. Eve dönerken de bu tartışmayı dikkatli ve gizli saklı biçimde sürdürdük. Eve döndüğümüzde de konu aynı hararetiyle sürerken Terry hazırlıklara başlamıştı bile.

Arkadaşım heyecandan yerinde duramıyordu. Neyse ki çok parası vardı, yoksa bu geziye başlayabilmek için yıllarca yalvarıp yakarmamız, reklam üstüne reklam yapmamız ge-

rekirdi. O zaman da keşfimiz halkın ağzına sakız, gazetelere malzeme olmaktan öteye gidemezdi.

Ama işte T.O. Nicholson koca buharlı yatını ayarlamış, özel olarak yaptırdığı büyük deniz motorunu yata yükletmiş, içine de çift kanatlı bir uçak “gizlemişti”. Üstelik bütün bunları sosyetenin ruhu bile duymadan yapmayı başarmıştı.

Yiyecek içeceğimiz, koruyucu ilaçlarımız ve gerekli her türlü malzememiz hazırды. Arkadaşımın önceki tecrübeleri bu gezimiz için hayli işe yaramıştı, teçhizatımız küçük ama tamdı.

Yatı yakınlarda güvenli bir iskeleye bırakacak, yanımızda gelen pilotla birlikte deniz motoruna binip o sonsuz nehri öyle aşacaktık. Sonra bir önceki gelişimizde çıkamadığımız tepeyi çıkınca pilotu bırakacak, berrak akıntının peşinden kendimiz gidecektik.

Deniz motorunu o geniş, sığ göle demirleyecektik. Motorun özel olarak yapılmış zırhı vardı, bir istiridye kabuğu gibi ince fakat sağlamdı.

“O yerliler motora ulaşamaz böylece. Zarar da veremezler yerini de değiştiremezler,” dedi Terry gururla. “Gölden havalanıp motoru burada bırakacağız ki geri dönebileceğimiz bir üssümüz olsun.”

“Geri dönersek tabii,” dedim gülerek.

“Kadınlar seni yer diye mi korkuyorsun?” diye dalga geçti.

“O kadın konusundan pek emin değiliz yalnız,” dedi Jeff ağır ağır. “Zehirli oklarıyla bizi bekleyen bir grup beyefendiyle karşılaşmamız da son derece muhtemel.”

“İstemiyorsan gelmeyebilirsin,” dedi Terry soğuk bir ifadeyle.

“Gelmemek mi? Mümkün değil, kovsan dahi gitmem!” Jeff de ben de bu konuda aynı fikirdeydik.

Fakat fikir ayrılıklarımız da olmadı değil, yol boyunca oldu hem de.

Okyanus seyahati, tartışmak için mükemmel bir fırsat sunar. Etrafta kulak kabartacak kimse olmadığından güverte-deki sandalyelerimizde boş boş oturabildik, dilediğimiz gibi ve dilediğimiz konuda konuşabildik. Yapacak başka bir şey de yoktu zaten. Elimizde hiçbir somut bilgi olmaması, tartışma-mızı da derinleştirdikçe derinleştiriyordu.

“Yatı bıraktığımız yerdeki konsolosluğa bildiri bırakalım,” diye tasarladı Terry. “Diyelim bir ay içinde dönmemiş olursak arama ekibi göndersinler.”

“Cezalandırma keşfi olsun onlarınki de,” dedim. “O kadınlar bizi gerçekten yerse misilleme yapmak gerekir.”

“Son duracağımız yeri kolayca bulabilirler. Ben zaten gölü, tepeyi ve şelaleyi gösteren çizelge gibi bir şey hazırladım.”

“İyi de yukarı nasıl çıkacaklar?” diye sordu Jeff.

“Biz nasıl çıkacaksak öyle tabii ki. Yukarıda üç önemli Amerikalının kaybolduğunu duyarlarsa mutlaka peşimiz-den geleceklerdir. Hele de o harika ülkenin cazibelerinden haberdar olurlarsa. ‘Feminizya,’ diyelim oraya, ne dersiniz?”

“Haklısın, Terry. Hikâye bir yayıldı mı nehir keşif motor-larıyla dolar, uçaklar sinek sürüleri gibi vızıldar tepemizde.” Gözümde canlandırınca güldüm. “Magazin basınına da bu işe dâhil etmediğimiz fena oldu galiba. Tüh! Ne manşetler atarlardı ama!”

“Manşet falan atılmayacak!” dedi Terry sert sert. “Bu bi-zim partimiz. Orayı tek başımıza bulacağız.”

“Peki bulduğumuzda ne yapacaksın, bulursak tabii?” diye sordu Jeff uysalca.

Jeff’in şefkatli bir kalbi vardı. Sanırım bu ülkedeki, tabii eğer öyle bir ülke varsa, gülleri, bebekleri, kanaryaları, mev-simleri ve bu tarz şeyleri düşünüyordu yalnızca.

Terry ise içten içe bir sayfiye evinin hayalini kuruyordu. Sadece kızlar, kızlar ve kızlar olacaktı, ve Terry de... eh,

başka erkeklerin bulunduğu yerlerde bile kadınlar Terry'nin etrafında pervane olurdu, o nedenle şimdi gideceğimiz yerde olacaklar hakkında arkadaşımın tatlı hayaller kurduğuna şüphe yoktu, sandalyesine yayılmış bir yandan mavi dalgaları seyreder bir yandan da o etkileyici bıyığıyla oynarken gözlerindeki ifadeden anlamıştım bunu.

Ama bulacağımız yer hakkında ikisinden de çok daha mantıklı bir fikrim olduğunu düşünüyordum.

“Yanıyorsunuz, çocuklar,” dedim. “Eğer böyle bir yer varsa bile, ki şu an için buna inanmamıza sebep olacak bazı kanıtlar mevcut, sadece anaerik bir topluluktur, o kadar. Erkekler kendilerine ait başka bir yerde yaşıyor ve toplumsal açıdan kadınlardan daha az gelişmişlerdir, yılda bir kere kadınların yanına gidiyorlardır, evlilik çağrısı olarak yani. Böyle geleneklerin geçmişte var olduğu biliniyor, bu kabilede de sürüyor demek ki. Yani yukarılarda garip bir şekilde izbe vadiler ve yaylalar var, orada yaşayan insanlar da ilkel geleneklerini sürdürüyor. Olay bundan ibaret.”

“Peki ya erkek çocuklar?” diye sordu Jeff.

“Eh, yetişkin erkekler onları beş ya da altı yaşlarına geldiklerinde kendi yanlarına alıyorlar.”

“Peki ya rehberlerimizin hiç dilinden düşürmediği şu tehlike konusuna ne diyorsun?”

“Tehlike konusunda haklılardır, Terry, çok dikkatli olmamız gerekir. Böyle bir kültürle büyümüş kadınlar şüphesiz ki kendilerini koruyabilirler. Zamansız misafirleri de nezaketle içeri buyur edeceklerini sanmıyorum.”

Konuştukça konuştuk.

Sosyoloji konusundaki üstünlüğüme rağmen karşılaşacaklarımız hakkında ben de onlar kadar bilgisizdim.

Bulduğumuz yeri düşününce, kadınlardan oluşan bir ülkenin nasıl bir yer olacağına dair paylaştığımız o net fikirlerimiz

şimdi komik geliyor. Kendimize de birbirimize de bütün bunların boş tahminler olduğunu söylememize gerek bile yoktu. Evet, boş insanlardık ve tahmin yürütüyorduk, okyanus yolculuğu boyunca da nehirden geçerken de böyle yapmaya devam ettik.

“Böyle bir yerin varlığı pek mümkün değil gerçi,” diye başlıyor, yine ardını getirmeden duramıyorduk.

“Aralarında kavga edip dururlardı,” diye ısrar etti Terry. “Kadınlar hep kavga eder. Herhangi bir düzen veya tertip beklememeliyiz.”

“Çok yanılıyorsun,” dedi Jeff. “Başrahibe tarafından yönetilen bir manastır gibi bir şey olacaktır, huzurlu, uyum içinde yaşayan kız kardeşler göreceğiz bence.”

Alaylı bir kakhaha patlattım.

“Rahibeler ya! Bu huzurlu kız kardeşler bekâr olurlar, Jeff, bağlılık yemini etmişlerdir çünkü. Buradakiler ise kadın, anne, anneliğin olduğu yerde öyle bir kardeşlik bulman pek zor.”

“Aynen öyle, birbirleriyle kapıştıklarından eminim,” diye onayladı Terry. “Ayrıca herhangi bir icat veya gelişim de beklemeyelim, son derece ilkel bir toplulukla karşılaşacağız.”

“Dokudukları o kumaşlara ne diyorsunuz peki?” diye sordu Jeff.

“Alt tarafı kumaş! Kadınlar tarihin her döneminde yapıyorlardı dokuma işini zaten. Ama burada onun ötesine geçememiş olacaklar, görürsünüz.”

Terry'nin mutlulukla karşılanacağı konusundaki düşünceleriyle dalga da geçtik ama o ciddiyetini sürdürdü.

“Göreceksiniz,” dedi ısrarlı bir ifadeyle. “Hepsini avucumun içine alacağım, sonra bir grubu diğerine karşı kışkırtacağım. Çok geçmeden kral olurum herhalde, ooh! Süleyman da geri dursun!”

“Bu resimde biz neredeyiz peki?” diye sordum. “Vezir falan da mı olamıyoruz?”

“Riske giremem,” dedi ciddi ciddi. “İhtilal başlatabilirsiniz, ki başlatırsınız da siz. Kellenizi almam gerekir ya da okla vurulmanız, artık orada tercih edilen infaz yöntemi her neyse.”

“Ama bunu kendin yapman gerekir, unutmama,” diye sırttı Jeff. “İri siyahi köleler olmayacak sonuçta. Kaldı ki ikiye karşı birsin, öyle değil mi Van?”

Jeff ve Terry birbirlerine öyle zıt karakterdelerdi ki bazen kavga etmelerini zar zor önleyebiliyordum. Jeff, her iyi Güneyli gibi kadınları yüceltirdi, kahramanlık, duygusallık gibi erdemlerle doluydu. İyi biriydi Jeff, ideallerine bağlıydı.

Terry'nin kadınlar hakkındaki fikirlerine *ideal* gibi kibar bir yakıştırma yapabilseydiniz onun da ideallerine bağlı olduğunu söyleyebilirdiniz. Terry'yi hep sevmişimdir. Tam bir erkektir, cömert, cesur ve zeki. Ama sanırım üniversite yıllarımızda hiçbirimiz kız kardeşlerimizin Terry'yle aynı ortamda bulunmasını istemedik. Öyle katı insanlar olduğumuzdan falan değil, kesinlikle! Ama Terry “sınır”dı bizim için, anlar-sınız ya. Daha sonraları da zaten konusunu bile açmadık, nihayetinde bir erkek hayatını nasıl yaşayacağını kendi bilir.

Bir gün sahip olacağı eşi, annesi ya da tabii ki arkadaşlarının yakınları hariç, Terry'nin kadınlara bakışı şöyleydi sanki: Hoş kadınlarla uğraşması zordu, çirkin olanları ise düşünmeye bile değmezdi.

Bazen onun bu fikirlerine tanık olmak gerçekten insanın canını sıkıyordu.

Jeff'e dayanmak da zor oluyordu bazen, kadınları tozpembe halelerle gezen melekler gibi görüyordu. Ben fikir olarak tam ortalarında kalıyor, duruma tamamen bilimsel yaklaşıyor, cinsiyetin fizyolojik sınırlamaları hakkındaki bilgilerime dayanarak konuşuyordum.

O zamanlar hiçbirimiz kadınlar konusunda “gelişmiş” fikirlere sahip değildik.

İşte böyle şakalaştık, tartışık ve tahmin yürüttük. Bitmek bilmeyen bir yolculuğun ardından eski kamp yerimize nihayet vardık.

Nehri bulmamız pek zor olmadı, o taraflarda biraz dolaşmamız yeterliydi. Oradan göle varmamız da son derece kolay oldu.

Gölün o parlak bağrında süzülürken yukarıda dağlık burun bize doğru uzanıyor, akan suyun beyazı giderek daha da görünür hâle geliyordu. Şimdi daha da heyecanlanmaya başlamıştık.

O sırada kayalık duvarın yanından geçip yukarı uzanan bir yürüme yolu bulmakla ilgili konuşmaya başladık ama bataklıklarla dolu orman bu yolu hem zor hem de tehlikeli kılıyordu.

Terry bu fikre derhal itiraz etti.

“Saçmalamayın, çocuklar! Buna karar vermiştik zaten. Yürümeye kalksak aylar sürebilir, o kadar erzakımız yok. Olmaz, konuştuğumuz gibi denememiz lazım. Eğer başarabilirsek ne âlâ! Başaramazsak da ne önemi var? Yolda kaybolan tek kâşifler biz olmayız ya. Daha bizim gibi çok var gelecek.”

İşte böylece çift kanatlı uçağımıza binip bilimsel yollarla sıkıştırdığımız bagajımızı da uçağa yükledik: İçinde tabii ki kamera, dürbünlerimiz ve konsantre yiyeceklerden erzak vardı. Ceplerimize de her türlü ufak araç gereci sıkıştırmıştık. Yanımıza tabancalarımızı da almıştık, sonuçta başımıza neler geleceğini bilmiyorduk.

Yükseldikçe yükseldik. En tepeye çıkmıştık, “arazinin yerleşimini” görecektik, not alacaktık.

Dağ çıkıntısı, koyu yeşil ormanlık alanın arasında dimdik yükseliyordu. Anlaşılan iki taraftan da öteye, uzaklardaki bembeyaz tepelere kadar uzanıyordu. Bu tepelerin ardına geçmek ise muhtemelen imkânsızdı.

“İlk yolculuğumuz coğrafik olsun,” diye önerdim. “Bölgeyi gezelim, sonra yakıt almak için yine buraya döneriz. Muazzam hızın sayesinde sorunsuz gidip gelebileceğimizi düşünüyorum. Böylece şu konuştuğumuz yardım grubu için bir harita da bırakabiliriz hem.”

“Mantıklı,” diye onayladı Terry. “Hanımefendiler Ülkesi’nin kralı olmayı bir günlüğüne erteleyeyim madem.”

İç bölgenin üzerinde gezdik, yakınlardaki burnun ucundan döndük, bu üçgen yapının bir yüzünü olabildiğince hızla çıktık, yüksek dağlardan ayrılan kısmını geçip gece çökmeye yakın göle geri döndük.

“Küçük bir krallık da sayılmazmış,” dedik gelişigüzel bir harita çizip ölçümlerimizi yaptığımızda. Bölgenin boyutlarını, yaptığımız hızdan aşağı yukarı anlayabiliyorduk. Bölgenin kenarlarını ve arka tarafta kalan buzlu dağ çıkıntısını görünce, “Buraya girebildiklerine göre bir hayli cesur yabancılar olmalı,” dedi Jeff.

Tabii ki kurdukları ülkeyi de merakla inceledik fakat çok yukarıda kaldığımızdan ve çok hızlı uçtuğumuzdan pek bir şey göremedik. Sınırları sık ormanlarla kaplı bir yerdik fakat iç taraflarında geniş düzlükler, bahçeleri andıran çayırlar ve açık alanlar vardı.

Aşağıda şehirler olduğu da kesindi, bundan emindim. Medeni bir ülkeye benziyordu açıkçası burası, bilindik herhangi bir ülkeden hiçbir farkı yoktu.

Bu uzun uçuştan yorgun düşünce yatıp dinlenmeye karar verdik. Sabah erkenden uyanıp uçağa atladığımız gibi ağaçların tepesine yükseldik ve bu ülkeyi dilediğimiz gibi seyretmeye koyulduk.

“Yarı tropik. Mükemmel bir iklime benziyor. Birazcık yükseklik sıcaklığı nasıl etkiliyor görüyor musunuz?” Terry, ormanlık alanların gelişimini inceliyordu.

“Birazcık yükseklik mi? Sen buna birazcık mı diyorsun?” diye çıktım. Ne kadar yüksekte olduğumuz ölçüm aletlerimizden anlaşılıyordu. Muhtemelen kıyıda sonra farkına varmadan ufak ufak yükselmiştik.

“Bölge oldukça elverişliymiş,” dedi Terry. “Şimdi insanlarına bakalım hadi, yeterince manzara seyrettim.”

Alçaldık, bir ileri bir geri gidiyor, ne nerede yol boyunca not ediyor, ülkeyi iyice inceliyorduk. O zaman bunun ne kadarını not etmiştik ya da ne kadarı sonradan edindiğimiz bilgilerle kafamızda şekillendi şimdi hatırlayamıyorum ama o coşkulu günümüzde bile şunu fark etmeden edemedik: Karşımızda inanılmaz gelişmiş bir ülke vardı, sanki ormanların bile bakımı yapıyor gibiydi. Kocaman bir park alanını andıran bu ülke, devasa bir bahçeydi âdeta.

“Hiç büyükbaş hayvan göremedim,” dedim. Terry sessizleşmişti. Bir köye yaklaşıyorduk.

İtiraf etmeliyim ki o sırada düzgün, temiz yollara, etkileyici mimariye ve bu küçük kasabanın düzenine de güzelliğine de pek dikkat etmemiştik. Gözlüklerimizi çıkardık. Uçağını döne döne alçaltan Terry de dürbününü çıkarmış bakıyordu.

Pervanenin çıkardığı sesi duymuşlardı, evlerinden çıkıp açık alanlara koşan bir sürü şekil görüyorduk, giderek kalabalıklaşıyorlardı. Bakakalmıştık. Öyle dalmışız ki neredeyse kumanda kolunu yakalayıp yükselemeyecektik. Neyse ki son anda yukarı yöneldik ve ilerlemeye başladık.

“Tanrım!” dedi Terry bir an sonra.

“Sadece kadınlar vardı... ve çocuklar,” dedi Jeff heyecanla.

“İyi de görünüşleri... MEDENİ bir ülke burası resmen!” diye çıktım. “Mutlaka erkekler de olmalı.”

“Tabii ki erkekler de vardır,” dedi Terry. “Hadi onları bulalım.”

Jeff, uçağımızdan ayrılma riskini göze almadan önce ülkeyi iyice incelememizi önerse de Terry onu dinlemedi.

“Geldiğimiz tarafta iniş yapacak güzel bir yer vardı,” dedi. Gerçekten de harika bir noktaydı, geniş, üzeri düz bir kaya parçasıydı, göle bakıyordu ve iç taraflardan uzakta, sakin bir yerdedi.

“Öyle kolay kolay bulamazlar bizi,” dedi zar zor iniş yaparken. “Hadi ama çocuklar, o kadınların aralarında birkaç tane güzel gördüm.”

Elbette akılsızlık etmiştik.

Sonradan anladık ki uçağımızı ardımızda bırakıp yola yayan atılmadan önce ülkeyi biraz daha inceleysek çok daha iyi edermişiz. Ama gençtik işte. Neredeyse bir yıl boyunca bu ülke hakkında konuşmuş ama varlığına inanmamıştık. Şimdi ise içindeydik.

22

Ortalık son derece güvenli ve medeni duruyordu. Ayrıca göğe dönmüş bize bakan yüzlerde, her ne kadar bazıları korkmuş gibiydiyse de bariz bir güzellik vardı, bunda hepimiz hemfikirdik.

“Hadi!” diye bağırды Terry öne atılarak. “Hadisenize! Kadınlar Ülkesi bizi bekliyor!”

2

Pervasız Girişimler

İniş yaptığımız kaya ile geçtiğimiz kasaba arasında on beş yirmi kilometre kadar vardır diye düşündük. Kasabaya varmaya çok hevesli olsak da ormanlık alan üzerinden dikkatlice gitmemizin daha iyi olacağına karar verdik.

Terry bile, karşımıza kesinlikle erkeklerin çıkacağını düşündüğünden heyecanını dizginlemişti. Hepimiz yeteri kadar fişegimiz olduğundan emin olduk.

“Belki sayıları azdır, bir yerlere saklanmışlardır belki. Jeff’in dediği gibi tür anaerkil toplum olsa gerek. Bu nedenle ötedeki dağlarda yaşıyor olabilirler, kadınları da ulusal bir harem gibi ülkenin bu tarafında tutuyorlardır belki. Mutlaka erkek olması lazım, bebekleri görmediniz mi?”

Bebekleri hepimiz görmüştük. İnsanların yakınına yanaşabildiğimiz yerlerde farklı yaşlarda çocuklar da görmüştük. Giyinişlerinden bütün yetişkinleri ayırt edememiştik gerçi ama erkek olduğundan emin olduğumuz kimseyle karşılaşmamıştık henüz.

“Bir Arap atasözü vardır, çok severim: ‘Deveni sağlam kazığa bağla, sonra Allah’a ısmarla,’” diye fısıldadı Jeff, hepimiz tabancalarımızı kuşanıp ormanda dikkatle yürümeye başladık. Terry, geçtiğimiz her yeri özenle inceliyordu.

“Al sana medeniyet,” dedi Terry heyecanını dizginlemeye

çalışarak. “Ben hiçbir yerde böylesine bakımlı bir orman görmedim. Almanya’da bile. Baksanıza, kuru tek bir dal bile yok, asmalara bile özellikle şekil verilmiş sanki. Şuraya bakın bir de,” durup yukarıya doğru baktı ve ağaçların türlerini incelemesi için Jeff’i çağırdı.

Beni olduğum yerde bırakıp öte tarafta ufak çaplı bir keşif yapıp geldiler.

“Neredeyse hepsi meyve veren cinsten,” dediler döndüklerinde. “Diğerlerinden de harika kereste çıkar. Orman falan değil burası, resmen bostan!”

“Yanımızda bir botanist getirdiğimiz iyi oldu,” dedim. “Hiç şifa için kullanılacak türden ağaçlar olmadığına emin misin? Ya da sırf süs olsun diye dikilenler?”

Haklıydılar. Üzerimizde yükselen bu ağaçlar, ülkenin özenli sakinleri tarafından özenli bir bakımdan geçiyor olmalıydı. Normalde burada ormancılarla ya da meyve toplayıcılarla karşılaşmamız gerekirdi hatta ama sonuçta uçak şüphe uyandıran, son derece gürültülü bir alet. Üstelik kadınlar da dikkatli varlıklar.

Ormanlık alanı gezerken canlı olarak yalnızca kuşlara rastladık, kimisinin muhteşem desenleri vardı, kimisi şarkı söylüyordu ama hepsi öyle evcildi ki buranın tarım alanı olarak kullanıldığı konusunda fikrimizi değiştirecektik neredeyse. Derken bazı ağaçsız alanlara rastladık, berrak çeşmelerin yanında taştan oyulmuş masa ve sandalyeler duruyordu. Bütün çeşmelere sığ kuş banyoları eklenmişti.

“Kuşları öldürmüyorlar, demek ki kedileri öldürüyorlar,” dedi Terry sesli düşünerek. “Burada KESİN erkek vardır. Dinleyin!”

Bir ses duymuştuk: Kuş sesine kesinlikle benzemiyordu. Bastırılmış bir kahkahaydı sanki, derhal susturulmuş, mutlu bir ses. Olduğumuz yerde hareketsiz kaldık. Sonra hızla, dikkatle gözlüklerimizi taktık.

“Çok uzaktan gelmiş olamaz,” dedi Terry heyecanla. “Bu büyük ağaçtan gelmiş olabilir mi, ne dersiniz?”

Şimdi girdiğimiz açıklık alanda çok büyük, güzel bir ağaç vardı, tıpkı bir kayın veya çam ağacı gibi sık dalları üst üste binmiş yelpazeler misali uzuyor, eğiliyordu. Aşağıdan yukarıya altı metre kadar kesilmişti, devasa bir şemsiyeyi andırıyordu. Altında yuvarlak oluşturmuş sandalyeler vardı.

“Bakın,” diye ilerledi Terry. “Tırmanmalık dal kökleri kalmış. Sanırım ağaçta biri var.”

Dikkatle ağaca yaklaştık.

“Zehirli ok atabilirler, gözünüze dikkat edin,” diyordum ki Terry öne atıldı, oturma yerlerinden birinin üzerine çıkıp ağacın gövdesine tutundu. “Kalbimize daha doğrusu,” dedi. “Tanrım! Şuna bakın, çocuklar!”

Hemen koşup yukarı baktık. Dalların arasında, gövdenin yakınında sabit duran bir şey, daha doğrusu birçok şey vardı, biz ağaca tırmanmaya başladıkça hızla oradan oraya geçip daha yukarılara çıkan üç cisim gördük. Tırmandıkça üzerimizde onların da etrafa dağıldığını görebiliyorduk. Üç erkeğin birlikte çıkmaya cesaret edebileceği kadar yükseğe tırmandığımızda üzerimizdeki cisimler gövdeden uzaklaşmış, dalların dışına doğru yerleşmişlerdi. Hepsi uzun dalların üzerinde dengede duruyor, dallar ağırlığın altında eğiliyordu.

Ne yapacağımızı bilemeyerek durduk. Tırmanmaya devam etseydik dallar bu çifte ağırlıktan mutlaka kırılırdı. Dallarını sarsıp onları düşürebilirdik muhtemelen ama hiçbirimiz bunu yapmak istemedik. Öyle hızlı tırmanmıştık ki yükseklerin bu alacalı ışığında durup dinlenmeye başladık, bir yandan da takip ettiğimiz bu varlıkları seyrediyorduk. Onlar da ebelemece oynayan çocuklar ne kadar korkarsa o kadar korkmuştu bizden, kırılğan tüneklerine konmuş koca koca kuşlar gibi, ciddiyetle, dikkatle bize bakıyorlardı.

“Kızlar!” diye fısıldadı Jeff, sanki yüksek sesle konuşsa uçup gideceklermiş gibi.

“Şekerler!” diye ekledi Terry biraz daha yüksek sesle. “Güzeller! Tatlılar! Vay canına!”

Tabii ki kızlardı, hiçbir erkek böylesine ışıltılı bir güzellik saçamaz ama yine de başta emin olamamıştık.

Kısa saçları olduğunu gördük, şapkasız, açık ve parlak saçlar. Üzerlerinde hafif kumaştan takım elbiselere benzer bir şeyler vardı, kadın ceketi ve pantolona yakın şeylerdi bunlar, altlarında da süslü tozluklar vardı. Papağanlar kadar ıslık ıslık, zarafetle ve tehlikeden bihaber önümüzde oradan oraya sıçradılar, hepsi son derece rahattı, biz onlara baktıkça onlar da bize bakıyordu. Derken aralarından bir tanesi, sonra da hepsi birden hoşnut kahkahalara boğuldu.

Aralarında birkaç cümle geçti sonra, yabancı bir tını değil belirgin, müzik gibi akıcı bir konuşmaydı bu.

26 Kahkahalarını samimiyetle karşılıdık ve şapkalarımızı çıkarıp selam verdik, yine son derece hoşnut kahkahalar atıldılar.

Ardından Terry kendini son derece rahat hissetmiş olacak ki açıklayıcı hareketler de kullanarak nazik bir konuşma yaptı, sonra parmağıyla göstererek bizi tanıtmaya girişti. “Bay Jeff Margrave,” dedi tane tane, Jeff, ağaç dalında tünemiş bir adam ne kadar kibar eğilebilirse o kadar kibarca eğilip selam verdi. “Bay Vandyck Jennings”. Ben de özenle selam vermeye çalışıp dengemi yitirmenin kıyasına geldim.

Nihayet Terry elini göğsüne koyup, ki göğsü de iyidir hani, kendini tanıttı, sıkıca tutunduğundan harika bir saygı gösterisinde bulunabildi.

Yine güldüler, sonra bana yakın olanı Terry’nin hareketlerini taklit etti.

“Celis,” dedi belirgin bir tonla ve mavili olanı işaret etti,

“Alima,” dedi pembeli olan için, ardından tıpkı Terry gibi narin elini altın-yeşil renkli yeleğine koyarak, “Ellador,” dedi. Hoş bir tanışma olmuştu ama yine da yanlarına gidemedik.

“Burada oturup dillerini öğrenecek hâlimiz yok,” diye homurdandı Terry. Yanlarına gitmek için kızlardan el işaretleriyle sevimli sevimli izin istedi ama kızlar başlarını olmaz anlamında salladılar. Bunun üzerine yine işaretlerle hepimizin birlikte aşağı inmesini önerdi, onu da kabul etmediler ama hâlâ neşeyle gülüyorlardı. Nihayet Ellador sert hareketlerle üçümüzü de göstererek bizim aşağı inmemizi işaret etti, hat-ta kolunu şöyle bir savurarak aşağı inmekle kalmayıp tamamen gitmemizi ima etti, ki bu sefer de biz olmaz dercesine başımızı iki yana salladık.

“Yem kullanmamız gerekiyor,” diye sırttı Terry. “Sizi bil-mem ama ben hazırlıklı geldim.” İç cebinden mor kadife kaplı bir kutu çıkarıp çat diye açtı, içinden uzun, parlak bir cisim çıkardı, farklı boyutlarda taşlarla süslü, gerçek olsa milyon dol-lar edebilecek bir kolyeydi bu. Kolyeyi kaldırdı, salladı, güneşte parlayan takıyı önce kızlardan birine, sonra diğerlerine uzat-tı, en yakınında duran kıza olabildiğince uzanmıştı. Üzerinde oturduğu dala bacaklarını sarmış, tek eliyle tutunmuş, diğer eliyle de bu ışıltılı yemi sallıyor, dalın üzerinde uzanabilece-ğinden biraz daha geriye kadar uzanıyordu bilerek.

Kızın etkilendiğini gözlerimle görebiliyordum, duraksadı, arkadaşlarıyla konuşmaya başladı. Bir süre fısıldar gibi ko-nuştu, kızlardan biri onu uyarıyor, diğeri onu yüreklen-diriyor olmalıydı. Derken kız ağır ağır ve kibar hareketlerle yaklaşımaya başladı. Alima’ydı bu, uzun, iri yapılı bir kızdı, hem güçlü hem de çevik olduğu belliydi. İri, güzel gözleri korkusuz, hiç azar iştmemiş bir çocuğunki kadar saftı. Bir mücevherle kandırılan bir kız çocuğundan ziyade oyun oy-nayan inatçı bir erkek çocuğunu andırıyordu.

Diğerleri biraz uzaklaştı, dallara sıkıca tutunmuş seyrediyorlardı. Terry'nin gülüşü kusursuzdu ama gözlerindeki ifadeyi hiç beğenmemiştim, saldırıya geçmek üzere olan bir yaratık gibi bakıyordu. Gözümün önüne geldi o an, kolye düşüyor, kız tutmaya çalışıyor, derken Terry onu yakalıyor ve kız çılgık çılgığa sürükleniyordu. Ama bunların hiçbiri olmadı. Kız sağ eliyle yavaşça bu parlak kolyeye uzandı, Terry de şimdi kolyeyi biraz daha ileri uzatmıştı, derken kız kolyeyi sol eliyle kaptığı gibi hızla bir alttaki dala atladı.

Terry kızı yakalamaya çalışmış, eli havada kalakalmıştı. Bu üç zeki yaratık, akıl almaz bir hızla gözden kayboldu. Biz hızla aşağı inmeye çalışırken onlar bir daldan ötekine atlıyor, âdeta dalların arasından akıp gidiyorlardı. Giderek uzaklaşan kahkahalarını duyuyor, açıklık alandan ormana koşmalarını görebiliyorduk. Ağaçtan inip onları takip etmeye çalıştık ama vahşi ceylanları kovalasak daha başarılı olurduk herhalde. Bir süre sonra koşmayı bıraktık, nefes nefese kalmıştık.

28

“Yararı yok,” dedi Terry güçlkle nefes alarak. “Kaçtılar işte. Tanrım! Bu ülkenin erkekleri iyi koşucu olsa gerek!”

“Bu yerliler ağaçlarda yaşıyor demek ki,” dedim sert bir ifadeyle. “Medeniler ama ağaçta yaşıyorlar. Garip insanlar doğrusu.”

“Bunu yapmamalıydın,” dedi Jeff. “Çok arkadaş canlısıydılar, korkuttuk işte.”

Şimdi homurdanmanın bir faydası yoktu, zaten Terry de herhangi bir hata yaptığını kabul etmiyordu. “Saçmalama,” dedi. “Bunu bekliyorlardı. Kadınlar peşlerinden koşulmasına alışıktır. Hadi şu kasabaya gidelim, belki orada buluruz onları. Hatırladığım kadarıyla şu taraftaydı kasaba, ormandan çok uzakta değildi.”

Açıklığın ucuna vardığımızda dürbünlerimizle etrafı inceledik. İşte orada, altı kilometre kadar uzağımızda duru-

yordu aynı kasaba, tabii Jeff'in dediği gibi bütün kasabalarda evlerin aynı pembe renkte olması da muhtemeldi. Geniş yeşillik alanlar, özenle yetiştirilmiş bahçeler ayaklarımızın altına serilmişti. Bu uzun eğimli arazinin kimi yerlerinde düzgün inşa edilmiş yollar kıvrılıyor, yanlarında dar patikalar uzuyordu.

“Bakın!” diye bağırdı Jeff birden. “İşte gidiyorlar!”

Kasabanın yakınındaki geniş bir çayırdaki farklı renkte üç şekil hızla koşuyordu.

“Bu kadarcık sürede bu kadar uzağa nasıl gitmiş olabilirler ki? Aynı kızlar değildir onlar,” dedim. Ama dürbünlerimizle bakınca bunların ağaçta karşılaştığımız güzel kızlar olduğunu açıkça görebiliyorduk, en azından kıyafetleri sayesinde.

Terry onları izledi, biz de tabii, ta ki üçü de evlerin arasından kaybolana kadar. Ardından Terry dürbününü indirip bize döndü ve derin bir nefes aldı. “Tanrı aşkına, çocuklar, ne harika kızlar ama! Öyle bir tırmanıyorlar, öyle bir koşuyorlar ki! Hiçbir şeyden korkuları da yok. Bu ülke tam bana göreymiş. Hadi ilerleyelim.”

“Korkak bezirgân ne kâr eder ne zıyan,” dedim ama Terry “Korkak adama kız yok,” sözünü tercih ediyordu.

Açıklığa çıktık, acele hareket ediyorduk. “Erkekler olabilir, gözümüzü dört açalım,” dedim ama Jeff hayallere, Terry de gerçekçi planlara dalmıştı.

“Ne kadar harika bir yol! Cennet gibi ülke resmen! Şu çiçeklere bakar mısınız!”

Jeff böyleydi işte, her şeye böyle hayran olurdu, gerçi bu sefer biz de ona katılıyorduk.

Yol sert bir malzemedен, yağmur akıp gitsin diye eğimli inşa edilmişti, her kavis, tabaka ve oluk, Avrupa'nın en iyi mimarının elinden çıkmıştı sanki. “Erkek yokmuşmuş, öyle mi?” dedi Terry alay eder gibi. Yolun iki tarafında da iki sıra

ağaç, patikalara gölge yapıyordu, ağaçların arasında çalılar veya asmalar vardı, hepsi de meyve veren türdendi, aralarda oturacak yerler ve küçük çeşmeler vardı, her taraf çiçeklerle bezeliydi.

“Bu hanımefendilerden birkaç tanesini yanımızda götürelim de Amerika’ya da böyle bahçeler yapsınlar,” dedim. “Çok harika bir yer yapmışlar.” Bir süre çeşmelerden birinin yanında dinlendik, olgunlaşmış duran meyvelerden tattık, sonra yola devam ettik, iktidar hissini verdiği küstahlığımızıza rağmen etkilenmiştik.

Burada oldukça yetenekli, yeterli ve ülkelerine bir çiçekçinin en pahalı orkidelerine baktığı gibi özenle bakan bir halkın yaşadığı kesindi. Gökyüzünün harika mavilerinin altında, sonsuz ağaç sıralarının gölgesinde güvenle yürüdük, sessizliği yalnızca kuşların cıvıltıları bozuyordu.

Bu uzun tepenin sonunda aradığımız kasaba ya da köy duruyordu. Durup uzaktan incelemeye başladık.

Jeff derin bir nefes aldı, “Bir sürü evin bir arada böylesine güzel durabileceği aklımın ucuna gelmezdi,” dedi.

“Bir sürü mimarları ve peyzaj mimarları olduğundan eminiz artık,” dedi Terry.

Ben de âdeta büyülenmişim. Kaliforniyalıyım ve oradan daha güzel bir yer görmedim daha önce ama şu kasabalar yok mu! Jeff gibi bir sanat müptelası da olmamama rağmen insanların doğaya karşı yaptığı korkunç taarruza oturup içerlediğimi bilirim. Fakat burası! Genellikle mat pembe taşlardan inşa edilmişti, bazı yerlerde sadece beyaz renkli evler vardı, yeşil koruların ve pembe mercan taşından kırık bir tespihi andıran bahçelerin arasındaydı.

“Şu büyük beyaz olanlar kamu binaları olsa gerek,” dedi Terry. “Burası yabani bir ülke falan değil. Ama peki ya erkekler? Kibarca ilerlemekten başkası bize yakışık almaz, dostlar.”

Buranın eski bir havası vardı, ilerledikçe daha da etkileniyorduk. “Sergi gibi.” “Gerçek olamayacak kadar güzel.” “Bir sürü saray var, evler nerede peki?” “Heh, birkaç küçük ev varmış, ama,” diye diye dolandık. Gördüğümüz hiçbir kasabaya benzemiyordu burası.

“Hiç pislik yok,” dedi Jeff birden. “Duman da yok,” diye ekledi sonra.

“Gürültü de yok,” diyordum ki Terry atıldı: “Pusu kurmuş bizi bekliyorlar da ondan. İç taraflara girerken dikkatli olsak iyi olur.”

Ama elbette hiçbir şey onu buraya girmekten alıkoyamazdı. Yürümeye devam ettik.

Her şeyin üzerine bir güzellik, düzen, temizlik ve içten bir yuva havası sinmişti sanki. Biz kasabanın merkezine ilerledikçe evler sıklaşmaya başladı, birbirleriyle iç içe geçiyor, sessiz yeşilliklerin arasına dikilmiş üniversite binaları gibi parklarda ve açık meydanlarda toplanmış şekilsiz saraylara dönüşüyorlardı.

Derken bir köşeyi dönünce asfaltla kaplı geniş bir alana geldik. Düzenli sıra olmuş bir grup kadın burada durmuş bizi bekliyordu.

Bir an durup ardımıza baktık. Arkamızdaki sokak da başka bir grup tarafından tutulmuştu, omuz omuza vermiş, disiplinli adımlarla bize doğru yürüyorlardı. Yapacak başka bir şey olmadığından yürümeye devam ettik, etrafımız bu omuz omuza vermiş grup tarafından sarılmıştı. Hepsi kadındı, ama...

Genç değillerdi. Yaşlı da değillerdi. Kadınsı açıdan düşünenecek olursak güzel de değillerdi. Vahşi olmadıkları da kesindi. Bu sakın, ağırbaşlı, bilge, korkusuz, kendinden emin ve azimli yüzlere bakarken içime garip bir his doldu. Öyle eskide kalmış bir histi ki hafızamın derinliklerine dalıp ancak çıkarabilmiştim. Çocukken kısacık bacaklarım okula geç

kalmışlığıma çare olamadığında hep hissettiğim o çaresizlik hissi, kabahat işlemliliğinin hissiydi bu.

Jeff de böyle hissetmişti, bunu görebiliyordum. Zarif bir hanımefendinin evinde yaramazlık yaparken yakalanmış küçük çocuklar gibiydik. Ama Terry'de bu anlayıştan eser yoktu. Oradan oraya zıplayan bakışlarını görebiliyordum, sayılarını hesaplıyor, uzaklıkları ölçüyor, kaçış ihtimalini tahmin etmeye çalışıyordu. Yakınımızdaki kenetlenmiş grubu bir uçtan diğer uca inceledi, sonra bana doğru fısıldadı, "Hepsi kırktan yaşlı değilse ne olayım."

Yine de karşımızda duranlar yaşlı kadınlar değillerdi. Her birinin yanakları sağlıklı pembeleşmişti, vücutları dimdik, dingin ve bir boksörünki kadar kendinden emin duruyordu. Tabancaları yoktu, bizim vardı aslında ama bizim de ateş etmeye niyetimiz yoktu.

"Sizi vuracağıma halalarımı vururum," diye mırıldandı Terry. "Bizden ne istiyorlar ki? Bayağı ciddiiler baksanıza." Kadınların bu ciddi ifadesine rağmen Terry her zamanki taktiklerini kullanmaktan çekinmedi, aklında bir fikir vardı.

En samimi gülüşünü takınıp bir adım ilerledi ve önündeki kadınlara doğru saygıyla eğilerek selam verdi. Ardından bir hediye daha çıkardı, yumuşak, şeffaf kumaştan bir şaldı bu, üzeri farklı renklerle ve desenlerle kaplıydı, ben bile beğenmiştim. Şalı, önündeki grubun başı gibi duran uzun boylu, asık suratlı kadına doğru uzatarak daha da eğildi. Kadın, teşekkür eder gibi başını kibarca sallayarak şalı aldı, arkasındakilere uzattı.

Terry denemeye devam ediyordu. Bu sefer yapay elmas-tan, ışıltılı, dünyadaki bütün kadınları etkileyecek bir taş çıkardı. Kısa bir konuşma yaptı, Jeff ve beni de bu teşebbüsteki ortakları olarak tanıttı ve yeniden eğilerek tacı kadına uzattı. Bu hediye de kabul edilmiş fakat derhal göz önünden kaldırılmıştı.